

Vad kände du där i skogen?

Varför sprang du bort denna hjärtans dag?

Var staketet för lågt eller för gammalt.
Fanns det hål eller öppningar,
förklippta utvägar,
som bara du kunde veta.

Kanske kunde du ha varit på någon annan plats.
Men nu är du borta.

Och vi ropar och söker som hökar i skogen.
Sänker våra huvuden mot marken.
Våra rop springer omkring
som vilsna hundar i svart skog,

Ja, snart kommer mörkret.
Det där stora hemska,
som vi inte rår över.
Det smyger sig in i skymningen.
De anade hoten stiger in över skogens tröskel.

Våra händer är tomma utan dig!
Våra kroppar ligger helt stumma
i en glänta av stigande ångest.

Där kan bara din närvaro anas.

Vi går förbi den ena gården efter den andra.
Hästarna springer vilda som höns
mellan svart, stabilt stängel.

Det är sent på dagen
och foderutdelarna kommer gående mot stallet.

Nog kunde vi se andra rörelser under träden.
Men våra aningar tog svåra ofruktbara vägar.
Det var som en skör plågsam dröm
som levde i djupaste mörker:
som saknad, som förlust, outtalad.

- - -

Och så plötsligt står du vid trappan, vid huset.
I mörkret skiner din vita päls som lysande stjärnor.
Skogens kvistar tynger tassar och päls;
klibbände jordlager täcker upp mot hals och huvud.

Vad tänkte du där i den djupa, mörka skogen?
Hade tankarna passerat stressens känsla
och pulsens heta slag?

Så kom du tillbaka.
Telefonsignalera ljud genom rymden.
Och de tilltalade närmaste
föll ner i den familjära soffan
frivilligt blåslagna i hemmets naturliga ro.

Trött och tung som en sten somnar du in.
Avslappnad som en hund vid hemmets dörr.

Du sluter ögonen som en tung befriande andning.

Hans-Evert Renérius

2020-02-14

Till Leia.